

Kapitel 1

”Drömmer du fortfarande samma dröm?” Kvinnan sänkte hakan och sökte min blick över kanten på de markerade bågarna.

Jag visste inte varför, men jag la alltid märke till oväsentliga detaljer när jag befann mig på hennes kontor. Kanske för att rummet hade en känsla av krympande väggar och jag behövde distrahera mig själv från det. Vad det än berodde på tog mina sinnen in allt. Den lågt tickande klockan på väggen där visaren darrade till efter varje passerad sekund. Snögloben på skrivbordet som inneslöt en julpyntad miniatyr av New York, trots att det gått nästan fyra månader sedan högtiden. Skolpsykologens sätt att luta armbågarna mot det breda skrivbordet medan hon höll handflatorna mot varandra så att de välmanikyrate naglarna radade upp sig som soldater framför läpparna. Noggrant rödmålade läppar, för tillfället krökta i en fundersam min, som visade att hon var redo att lyssna när jag var redo att svara.

Jag var inte säker på att hon faktiskt lyssnade. Jag var inte säker på att någon gjorde det.

Till slut nickade jag från min plats på stolen på andra sidan skrivbordet. ”Ja.”

Petra nickade också, som ett eko av min egen rörelse.

”Drömmen där du ser dig själv?”

En suck letade sig upp i min strupe utan att ta sig ut genom munnen. Jag visste inte varför vi var tvungna att gå igenom det här varje gång. Men ju mer villig jag var att svara på kvinnans frågor, desto fortare kunde jag slippa härifrån. ”Ja. Jag ser mig själv i en spegel.”

Petra la huvudet på sned och betraktade mig med sin psykologblick. Som om hon försökte se in i mig, förbi barriärerna av minnesförlust och de skyddsmurar inte ens jag kunde bryta igenom. ”Vad gör din spegelbild?”

Jag höjde axeln och lät den falla ner igen. ”Det spegelbilder brukar göra. Stirrar tillbaka.”

Kvinnan drog på munnen, som om jag berättat ett skämt hon var tvungen att le åt. Men jag såg den, en vag rynka mellan ögonbrynen som avslöjade frustration. Jag kunde förstå känslan. Jag hade gått på regelbundna besök hos Petra sedan jag började på Bäckagymnasiet, efter att jag vaknade upp ur koman. Men varken hon eller någon annan hade lyckats gräva fram mina minnen under det halvår som passerat sedan olyckan.

Risken fanns att ingen skulle lyckas med det. Någonsin.

Jag hade accepterat det. Kanske. Förmodligen. I vilket fall som helst kunde jag inte se någon mening med de här samtalen. Ja, jag hade en återkommande dröm där jag såg mig själv. Nej, jag visste inte vad den betydde och nej, jag kunde fortfarande inte minnas något från livet innan krocken.

Allt jag visste och kände till var det jag fått berättat för mig när jag vaknat upp på sjukhuset efter två veckors medvetslöshet: jag var arton år, gick mitt sista år på gymnasiet och bodde i ett gult radhus med vita knutar tillsammans med mina föräldrar i en bortglömd ort i Hälsinglands skogar. Inga syskon. Inga mor- eller farföräldrar i livet.

Det enda som ändrats i den informationen var att jag hunnit fylla nitton.

Om jag studerade porträttfotot som tagits i skolan det här året såg jag mörkblå ögon i ett smalt ansikte, inramat av vågigt ljusbrunt hår som nådde halvvägs ner på ryggen. Inga utmärkande drag, om jag bortsåg från en irriterande virvel som fick håret bak på huvudet att alltid ligga ojämnt och det faktum att mina läppar var lite för tjocka för att passa ihop med den smala näsan.

”Så vad tror du att det betyder?” Petra knäppte händerna under hakan och granskade mig.

Jag såg inte mig själv som en otrevlig människa, men något med rummet jag befann mig i slet i mitt tålmod tills det blev en tunn sträng, redo att brista. ”Hur ska jag kunna veta det? Det är du som är psykologen. You tell me.”

Om jag väntat mig en smal blick i gensvar hade jag fel. Kvinnan lutade sig bakåt i den knarrande kontorstolen och log. ”Det har du förstås rätt i.” Hennes långa fingrar plockade upp en kulspeuspenna från skrivbordet och började klicka med den. ”Det är omöjligt att säga säkert vad en annan människas drömmar betyder, psykologutbildning eller ej.” Hennes mungipa höjdes på ena sidan. ”Men om jag skulle gissa tror jag att det handlar om din minnesförlust. När du sover försöker din hjärna visa dig vem du är.”

Jag bytte ställning på den hårda stolen utan att hitta en bekvämare. ”I så fall gör min hjärna ett rätt dåligt jobb. Allt jag ser i drömmen är min egen spegelbild. Den säger ingenting om vem jag verkligen är. Du vet ... på insidan.”

Min röst blev lägre vid de sista orden, för jag visade sällan sårbarhet inför Petra. Hon hade tystnadsplikt och hade aldrig gjort något för att förlora mitt förtroende, så jag visste inte varför. Kanske var det för att jag ville vara först med att minnas vem jag var. När jag väl kommit underfund med det, vilket eventuellt aldrig skulle hända, var det möjligt att jag skulle dela den insikten med Petra.

Som det faktum att det fanns ett ord som ständigt dök upp i mina tankar, särskilt efter att jag haft drömmen. Jag vaknade ofta med det på tungan, som om det byggt bo där under natten. *Vit*. Det var en färg förstås, men i mitt medvetande var det något mer. Som om det betydde något annat eller representerade något jag inte kunde få grepp om. Ordet hörde ihop med mitt förflutna på något sätt, men jag visste inte hur eller varför.

Det var en av detaljerna jag dolde för Petra utan att ha en rimlig anledning till det. Både det efterhängsna ordet och att

drömmen varit annorlunda senaste gången jag haft den. För den här gången hade jag hört mig själv tala och ordet som lämnat mina läppar var just det: Vit.

Inget av det gick ihop och jag var inte beredd att låta psykologen överanalysera eller rota runt i det. Inte än. Det var så få saker i mitt liv som var mina egna. Inte ens mina minnen var mina längre. Mina föräldrar ägde dem nu och pratade om dem för att hjälpa mig att komma ihåg, men jag behövde något som var bara mitt att klamra mig fast vid. Som det där ordet. Så länge jag inte talade om det för någon var det mitt och ingen annan kunde göra anspråk på det.

Petra rullade fortfarande pennan mellan fingrarna medan hon ännu en gång vinklade på huvudet. Ett sorgset leende tog över hennes ansikte samtidigt som hon mötte min blick. ”Nej, det förstås. Men det är därför vi har de här träffarna, eller hur? För att jag ska hjälpa dig att minnas vem du verkligen är.”

”Ja, det är det väl.” Jag la händerna mot stolens hårda armstöd, redo att gå härifrån.

”Det är därför det är så viktigt att du berättar allt för mig, Veronika.” Petra la ner pennan på skrivbordet och återgick till att knäppa de smala fingrarna under hakan. ”Du vet att du kan lita på mig, eller hur?”

Visste jag det? Tänk om jag var en naiv person som hade alldeles för lätt att lita på fel människor? Hur skulle jag kunna veta det när jag inte kände till alla mina brister och svagheter? Personer utan minnesförlust hade fördelen av att ha lärt sig av sina misstag vilket kunde rädda dem från att begå dem igen. Men jag hade inget. Inga erfarenheter, inga lärdomar. Trots det fanns det bara ett svar jag kunde ge kvinnan på andra sidan skrivbordet.

”Ja.”

Det märkliga var att mitt medvetande reagerade på något varje gång jag klev in i det här rummet. Ett slags surrande som vibrerade i mitt huvud, som om jag var på gränsen att minnas

något. Men skadan min hjärna utsatts för vann alltid kampen så att känslan aldrig blev mer än en insikt om ett minnesfragment som glimmat till. Som en glödande gnista i en becksvarnatt. Där ena sekunden och borta i nästa.

Petra hade börjat arbeta med mig när jag kom till Bäckagymnasiet för sex månader sedan. Efter olyckan, där jag och mina vänner frontalkrockat med en lastbil och jag var den enda som överlevt, hade mina föräldrar valt att flytta till en annan ort. Som ett sätt för oss alla tre att starta ett nytt liv i kölvattnet av tragedin. En plats där jag inte bara var tjejen som legat i koma i två veckor, förlorat mina fyra närmsta vänner på en och samma gång och drabbats av total minnesförlust.

Petra log åt mitt svar, som om jag kryssat i rätt ruta på en flervalsfråga. ”Bra. Och det är därför jag måste fråga ... döljer du något?”

Mina händer grep tag om armstöden, som om de kunde skydda mig, och mitt hjärta slog fortare. Hur kunde hon veta det? Hade hennes genomborrande blick trängt in i min hjärna och läst mina tankar? Två sekunder senare släppte jag ut andetaget som fastnat i strupen. Självklart inte. Hon visste inget. Kvinnan ville bara försäkra sig om att hon inte missat något, som vilken duktig psykolog som helst skulle ha gjort. Åtminstone en som brydde sig om sina patienter.

Jag skakade på huvudet. ”Nej.”

Petra betraktade mig under tystnad ett ögonblick. ”Jag hoppas att du förstår vikten av att berätta allt för mig? Varenda detalj, hur oviktig den än kan verka?” Ett vänligt leende sträckte ut hennes läppar. ”Det är det enda sättet för mig att hjälpa dig på riktigt.”

Jag satte mig rakare på stolen, som en markering på att jag var färdig. ”Jag fattar. Men jag har tyvärr inget mer att berätta.”

Kvinnan tvekade några sekunder, sedan reste hon sig ur stolen och knäppte den översta knappen i sin kavaj. ”Då så, då

är vi klara för den här gången. Vi ses igen nästa vecka, Veronika.”

Jag ställde mig också upp, lättad över att få lämna det instängda rummet. ”Det gör vi.” Jag plockade upp min axelbandsväska som jag hängt över stolens ryggstöd, gick ut och stängde dörren efter mig.

En dag kanske de här träffarna skulle leda någonvart. En dag kanske jag skulle hitta till platsen min egen hjärna begravt under en hög av skadade synapser. En dag kanske jag skulle få reda på vem Veronika Johansson var.

Kapitel 2

Maryam väntade på mig utanför skolpsykologens kontor. Fållen på hennes skogsgröna kjol vilade mot de svarta snörkängorna och den matchande blusen med vida ärmar gjorde inget för att minska det medeltida intrycket. Hennes tjocka svarta hår var utsläppt och ramade in ett olivfärgat ansikte med mörka ögon. Hon hade stått lutad mot väggen med väskan i famnen när jag öppnat dörren men ställde sig nu rakt.

”Gick det bra?”

”Typ.” Jag styrde stegen mot korridoren med våra skåp och Maryam och hennes svepande kjol föll in vid min sida.

”Betyder det att du minns ...?”

”Nej.” Jag klippte av hennes fråga som en sax kapar ett snöre. Men jag var trött på den, lika trött som jag var på de resultatlösa psykologbesöken och sanningen om att jag saknade arton år av mitt liv. År som jag aldrig skulle få tillbaka. Trodde folk verkligen att jag skulle börja minnas om de bara ställde samma fråga tillräckligt många gånger?

Maryams blick flackade längs golvet och väggarna, som en ficklampa i en mörk korridor, innan den hittade till mitt ansikte igen. ”Förlåt. Jag vet att du inte gillar den frågan.”

Jag drog in ett långsamt andetag, skakade på huvudet och släppte frustrationen i utandningen. ”Nej. Du behöver inte be om ursäkt.” Jag gav henne ett försonande leende från sidan. ”Jag blir bara så ... jag vet inte ... jag blir liksom på helspänn varje gång jag träffar Petra.”

Maryam la huvudet på sned så att det mörka håret föll ner på ena sidan. ”Borde inte psykologbesök ha motsatt effekt? Är de inte till för att folk ska må bättre?”

Jag gjorde en grimas. ”Jo. Så jag kan nog inte räknas till ’folk’ då.”

Maryam skrattade och jag kunde se på hennes avslappnade axlar att jag var förlåten. ”Vem vill räknas till folk i vilket fall som helst? Låter dödstråkigt.”

Ett leende drog i mungipan på mig. Varken jag eller Maryam hörde till kategorin vanliga människor på skolan, vilket var orsaken till att vi blivit vänner från början. Jag var den nya eleven med minnesförlust som ingen visste hur de skulle umgås med. Maryam var tjejen som inte skämdes för de hemmasydda dräkterna hon bar, trots kommentarer och blickar.

Min första vecka på det nya gymnasiet hade jag varit ensam. Förkrossande ensam. Om min spegelbild inte övertygat mig om motsatsen skulle jag ha trott att jag hade böldpest eller någon annan smittsam sjukdom. Eftersom jag hoppat in mitt i höstterminen det sista året hade alla redan sina vänner och ingen visste hur de skulle närma sig någon som led av retrograd amnesi.

Ingen utom den andra ensamma personen på skolan.

Jag hade lagt märke till Maryam redan från början, mest för att det var omöjligt att inte notera en person som gled runt i korridorerna i kläder som såg ut att höra hemma i en kostymfilm. När jag frågat min bänkgranne om henne hade klasskamraten rullat med ögonen och mumlat något om att Maryam levde i en fantasyroman istället för verkligheten. Föraktet i hennes röst hade varit tjockt nog att dra en kam igenom och jag hade inte ställt fler frågor.

Efter att jag strövat runt på egen hand under rasterna i en vecka hade Maryam kommit fram till mig vid ett tillfälle, tvekat några sekunder och sedan öppnat munnen.

”Det är ärtsoppa i matsalen idag. Visste du att man faktiskt inte vet om Erik XIV blev förgiftad av just ärtsoppa? Det enda man vet säkert är att han dog av arsenik.”

Jag mindes att jag hade stirrat på tjejen i de märkliga kläderna utan att veta hur jag skulle reagera på den korta historieföreläsningen. Vem inledde ett samtal på det sättet?

Sedan hade jag insett att det inte spelade någon roll, för någon hade tagit kontakt med mig för första gången sedan jag kom till skolan och det var det enda som betydde något.

Vi hade varit vänner sedan dess.

Hon hade förklarat fantasyvärlden i *Sagan om Ringen* för mig medan vi tittat igenom filmerna och ätit falafel med hummus hemma hos henne. Vi satt bredvid varandra på alla gemensamma lektioner och slog följe i korridorerna. Jag hade ingen aning om hur mina gamla vänner varit eftersom mamma inte tyckte att jag skulle ”gräva ner mig i det förflutna”, men en sak förstod jag: den vän jag hade nu var allt någon kunde hoppas på. Lojal, omtänksam och äkta som en oslipad diamant.

Vi kom fram till skåpen och jag stoppade ner min iPad i väskan innan jag följde med Maryam till klassrummet där vi tog våra vanliga platser vid högra väggen. På en affisch strax ovanför mitt huvud stod orden som syntes överallt, tryckta i svart mot en ljusblå bakgrund. Uppmaningar jag läst så många gånger att de blivit osynliga för mig, som tapeter eller gardiner.

Rädda klimatet. Bekämpa brottsligheten. Utrota fattigdomen.

Jag la paddan på bänken och öppnade appen för svenskundervisning medan fler elever gruppvis släntrade in i klassrummet. Det var dagens sista lektion och många hade redan gått hem i tankarna och efterlämnat ett frånvarande skal i skolan. Jag längtade också efter att slänga mig på soffan och ströskrolla på mobilen, men eftersom det var svenskalektion var jag villig att försöka behålla skärpan en timme till. Inte för att jag visste om svenska brukat vara mitt favoritämne innan olyckan, men Aron var läraren jag föredrog framför de andra.

Medan de andra lärarna ägnade sig åt att tonlöst rapa upp det som stod i kursplanen, som förprogrammerade robotar, fanns det något autentiskt hos Aron som gjorde att han vann både min och resten av klassens respekt. Till och med de mest

skoltrötta eleverna ansträngde sig för att lyssna på hans lektioner.

Läraren kom in i rummet, placerade sig bakom katedern och släppte ner portföljen på stolen. Jag gissade att han var mellan trettio och fyrtio år och, till skillnad från kavajerna och skjortorna som utgjorde garderoben hos den övriga lärarstaben, klädde han sig i jeans och T-shirt.

”All right, klassen, jag vet att det är sent på dagen men vi håller ut en timme till, okej?” Aron placerade händerna på höfterna, som en cowboy. ”Faktum är att vi ska påbörja ett nytt projekt idag som innebär att ni inte behöver komma på den här eller de andra svenskalektionerna de kommande veckorna.”

Ett upprymt sus gick genom klassen, men Aron tystade det genom att hålla upp en hand. ”Det betyder inte att ni kan sitta hemma och slappa, bara att jag ger er förtroendet att själva förfoga över er tid.” Ett snett leende tog över hans mun när han mötte blickarna hos några av eleverna. ”Och den tiden ska resultera i ett skriftligt arbete som ska ligga på min kateder”, han pressade ett finger mot möbelen, ”om tre veckor.”

Jag öppnade appen för anteckningar på paddan, men mina fingrar blev hängande i luften när Aron förklarade vad arbetet gick ut på.

”Ni kommer arbeta två och två och uppdraget är att skriva en artikel om er samarbetspartner. Den ska innehålla personens bakgrund, familj, intressen, barndomsminnen och tankar om framtiden.” Aron la armarna i kors medan han gick fram och tillbaka framför klassrummets whiteboard. ”Ni har med största sannolikhet läst artiklar på nätet om era favoritkändisar eller andra personer, och nu är det er tur att prova på att skriva en.” Han stannade upp när skrattrynkor bildade solfjädrar vid hans ögon. ”Vem vet? Kanske är det här någons storslagna journalistkarriär tar sin början?”

Hans retoriska fråga möttes av spridda skratt, men jag kunde inte le. Skulle någon annan skriva om min bakgrund?

Mina minnen? Som jag inte hade? En klump av obehag och utanförskap tog form i magen på mig medan Aron fortsatte förklara uppgiften. Jag sneglade mot Maryam. Om jag gjorde arbetet tillsammans med henne skulle det kunna fungera. Hon visste att jag avskydde när folk försökte bända loss mina minnen med hjälp av påträngande frågor, som om de utgjorde kofoten till min låsta dörr.

Framme vid katedern höjde Aron båda händerna. ”Och innan ni ställer frågan: nej, ni får inte välja vem ni ska arbeta med. Ni ska öva på att ställa frågor till någon ni inte känner så väl, så det skulle motverka syftet med uppgiften.”

Ett par suckar och stön hördes i rummet, men ingen högljudd protest. Min puls slog hårdare i handlederna. Vem av alla personer i klassen som ignorerat mig sedan jag började här skulle ställa närgångna frågor till mig bara för att bli irriterad när jag inte kunde svara på dem?

Aron plockade ut sin laptop ur portföljen och fällde upp skärmen. ”Jag har satt ihop en lista på vilka som ska arbeta ihop och jag kommer bara läsa upp den en gång, så häng med.” Han började rabbla upp namn och det var inte förrän jag hörde mitt eget som jag insåg att jag knutit båda nävarna i knät.

”... Veronika och Zackarias, Engla och Lovisa, David och ...”

Min blick flög till killen längst bak i klassrummet på vänster sida. Han satt lutad med ryggen mot väggen, insvept i likgiltighet som ett andra skinn. När våra ögon möttes över rummet reagerade han inte. Istället snurrade han en penna mellan fingrarna som om det som hände omkring honom var av samma intresse som det intorkade tuggummit på stolsbenet.

Underbart.

Av alla klasskamrater jag hade kunnat jobba med hade jag blivit tilldelad den enda personen på skolan som var mer missanpassad än mig och Maryam. En självutnämnd eremit jag aldrig sett umgås med någon. Även om han inte hade någon

utmärkande klädsel eller piercingar, eller ens färgat hår, talade hans utstrålning om för andra människor att de gjorde bäst i att hålla sig undan. Han hade lika gärna kunnat hänga en skylt om halsen med texten "Keep away" på.

Min minnesförlust hade en liknande effekt på folk, men den var inte självvald. Varför Zackarias höll sig undan från andra människor som om de vore rabiessmittade hade jag ingen aning om och hade heller inte brytt mig om att ta reda på, men om jag ville få ett bra betyg i svenska var jag tvungen att hitta ett sätt att samarbeta med honom.

Ett sorl hade uppstått i klassrummet vid gruppindelningen och Aron avbröt det med två handklapp. "Nu vet ni vem ni ska arbeta tillsammans med och jag accepterar ingen vädjan om byten. Kom överens om en plan med din samarbetspartner för hur ni ska lägga upp projektet. Efter det kan ni gå hem."

Den sista meningen fick rummet att explodera av aktivitet och stolar att skrapa i golvet när elever kom på fötter för att få uppgiften överstökad. Maryam hade redan rest sig för att gå bort till Felicia, som inte såg nöjd ut med sin tilldelade partner, och jag sneglade mot Zackarias igen. Han hade börjat packa ner sina saker i väskan, men gjorde ingen ansats att gå bort till mig.

Jag slängde ner paddan i axelbandsväskan innan jag stegade iväg till honom i andra änden av klassrummet. Där väntade jag tills han såg på mig. "Hej."

Han svingade upp sin ryggsäck över ena axeln och reste sig från stolen. Ett faktum som gjorde det tydligt att han var ett halvt huvud högre än mig. Med tanke på hans längd och de breda axlarna kunde jag inte låta bli att snudda vid tanken på att han kanske gått om en klass. Eller två. Hans blick fästes vid mina ögon, men inget välkomnande leende höjde hans mungipor. "Hej, Brooklyn."

Jag tittade ner på min vinröda T-shirt där stadsdelen i New York stod med vit text över bröstet. Mitt ögonbryn bildade en

båge. Så han kunde läsa. Imponerande. Jag avfärdade alla sarkastiska comebacks som dök upp i mitt huvud och valde att gå rakt på sak.

”Vi ska tydligen arbeta ihop.” Det kändes fånigt att påpeka det uppenbara, men någon av oss var tvungen att ta ansvar för att föra det här ofrivilliga samtalet framåt.

”Jag vet.” Han stod kvar på samma sätt, med händerna nedstoppade i fickorna på sina trasiga jeans och såg lugnt på mig med de grönbruna ögonen.

Irritation klättrade längs ryggraden på mig, men jag vägrade låta den synas. Något sa mig att den här killen bara skulle bli road av det. ”Så då kanske vi kan bestämma när och var vi ska ses för att skriva artiklarna?”

”Låter som en bra idé.” Han flyttade tyngden till den andra foten, som om han planerade att stå där hela dagen. Fortfarande inget bidrag till hur vi skulle lägga upp projektet.

Jag drog in luft genom näsan och övertalade mig själv att syret förde med sig tålmodet jag skulle behöva med Zackarias de kommande veckorna. ”Så ...” Jag lät ordet hänga i luften ett ögonblick för att ge honom chansen att komma med ett förslag, men när han inte gjorde det levererade jag ett eget. ”Vad sägs om att vi förbereder några frågor var hemma så ses vi i skolbiblioteket på svenskalektionen om två dagar?”

”Visst, Brooklyn.”

Och vad sägs om att du börjar engagera dig lite i uppgiften som kommer vara avgörande för våra slutbetyg och slutar kalla mig för irrelevanta smeknamn? ”Perfekt. Då gör vi så.” Med de orden snurrade jag runt och började gå mot klassrummets dörr.

Maryam hann ikapp mig samtidigt som jag nådde mitt skåp. ”Jag hörde att du ska arbeta ihop med Zackarias.”

Jag rullade med ögonen när jag plockade ut min jacka. ”Ja, tyvärr.”

Maryam gav mig ett medlidsamt leende. ”Han kanske inte är så illa som han verkar?”

Ett humorlöst skratt hittade ut ur min strupe när jag smällde igen skåpet. ”Tro mig, det är han. Jag fick praktiskt taget dra vartenda ord ur honom och jag vet ärligt talat inte varför, för han ställde sig alldeles för nära för att vara en blyg person. Dessutom envisades han med att kalla mig Brooklyn.” Jag nöp i tyget på tröjan och drog ut det en bit från kroppen. ”På grund av min T-shirt. Snacka om att inte ha någon fantasi.”

Maryam stoppade armarna i sin medeltidskappa innan hon hängde tygväskan tvärs över bröstkorgen. ”Ni har i varje fall en sak gemensamt”, sa hon när vi kommit ut i aprilsolen.

”Jaså?” Jag styrde stegen mot cykelstället. ”Det har jag svårt att tro.”

”Ni började på skolan samtidigt.”

Jag stannade till och såg på Maryam med rynkade ögonbryn. Det var nytt för mig. ”Gjorde vi?”

Maryam nickade och tryckte ner tygväskan i korgen på sin rostiga damcykel. ”Ja. Och det är nästan lite konstigt, för det flyttar inte direkt hit nya familjer varje dag. Vi hade inte haft en nyinflyttad person på Bäckagymnasiet på minst två år förrän ni kom med bara några dagars mellanrum. Mitt i terminen.”

Jag rättade till väskan och satte mig på cykelsadeln. Det *var* märkligt. Om jag hade umgåtts mer med andra på skolan skulle jag förmodligen ha hört det från någon tidigare, men Maryam var i princip den enda som pratade med mig och eftersom skvaller inte ingick i hennes repertoar utgjorde hon inte någon större källa till information om människorna vi delade byggnad med varje dag. Vare sig det var konstigt eller inte måste det vara ett rent sammanträffande.

Ett sammanträffande mitt medvetande vägrade släppa greppet om under hela cykelturen hem.